

KOLEKTYVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO IR
RAJONO LIAUDIES DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

Eina nuo 1948 m.

SESTADIENIS

Nr. 126(4166)

Anykštelis,

1980 m. spalio mėn. 25 d.

Kaina 2 kap.

TSRS Aukščiausiosios Tarybos sesija

MASKVA (TASS-ELTA). Spalio 22 d. Didžiųjų Kremliaus rūmuose pradėjo darbą dešimtojo šaukimo TSRS Aukščiausiosios Tarybos ketvirtoji sesija.

10 valanda ryto prasidėjo bendras TSRS Aukščiausiosios Tarybos Sąjungos, Tarybos ir Tautų Tarybos posėdis.

Audringais, ilgais plojimai deputatai ir svečiai sutiko draugus L. Brežnevą, J. Andropovą, K. Černenką, M. Gorbačiova, V. Grišina, A. Gromyčą, A. Kirilenką, D. Kunajevą, A. Pelšę, M. Suslovą, V. Ščerbičik, N. Tichonovą, D. Ustinovą, G. Alifėvą, P. Demičevą, T. Kiseličevą, V. Kuznecovą, B. Ponomarevą, S. Rašidovą, M. Solomencevą, I. Kapitonovą, V. Dolgichą, M. Zimianiną, K. Rusakovą.

Deputatai vienbalsiai patvirtino sesijos dienotvarkę:

1. 1981 metų TSRS valstybinio ekonominio ir socialinio vystymo planas ir TSRS valstybinio ekonominio ir socialinio vystymo plano vykdymas 1980 metais.

2. 1981 metų TSRS valstybinis biudžetas ir 1979 metų TSRS valstybinio biudžeto įvykdymas.

3. TSR Sąjungos ir sąjunginių respublikų įstatymų dėl administracinių teisės pažeidimų pagrindų projektas.

4. TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo įsakų tvirtinimas.

Pranešimą „Apie 1981 metų TSRS valstybinį ekonominio ir socialinio vystymo planą ir apie TSRS valstybinio ekonominio ir socialinio vystymo plano vykdymą 1980 metais“ padarė TSRS Ministrų Tarybos pirmininko pavaduotojas, TSRS Valstybinio plano komiteto pirmininkas deputatas N. Baibakovas.

Dabartinė Aukščiausiosios Tarybos sesija, pažymėjo

pranešėjas, vyksta visos liaudies politinio ir gamybinio pakilimo, kurį sukėlė pasirodymas partijos XXVI suvažiavimui, sąlygomis. Ateinančių metų planas parengtas, jį siejant su pagrindinėmis TSRS ekonominio ir socialinio vystymo kryptimis 1981–1985 metais, kurios ruošiamos, vadovaujantis TSKP CK plenumu, partijos ir vyriausybės nutarimais, draugo L. Brežnevo kalbose išdėstytais nurodymais ir išvadomis dėl esminių mūsų šalies materialinės-techninės bazės tobulinimo problemų.

Kalbėdamas apie tarybinės ekonomikos vystymo rezultatus, pranešėjas pažymėjo, kad palyginti su 1979 metais nacionalinės pajamos 1980 metais padidės 3,8 procento. Pramonės gamyba išaugs 4 procentais. Vadovaujantis partijos XXV suvažiavimo nutarimais, sparčiausiai buvo vystomos šakos, lemiančios mokslinę-techninę pažangą. Buvo nuosekliai įgyvendinama TSKP agrarinė politika, kuria siekiama sudaryti būtinas sąlygas sparčiai vystyti šią labai svarbią šaką. Šiais metais žemės ūkio darbuotojų darbas, kaip ir 1977 bei 1979 metais, labai sukomplikavo nepalankios oro sąlygos daugelyje šalies rajonų. Vis dėlto kolūkiai ir tarybiniai ūkiai sugebėjo šiame penkmetyje palyginti su praėjusiu padidinti metinį žemės ūkio produkcijos vidurkį 9 procentais.

Pranešėjas taip pat papasakojo kaip įgyvendinama socialinio vystymo ir darbo žmonių gerovės tolesnio kėlimo programa.

Sudarant 1981 metų valstybinio plano projektą, buvo remiamasi partijos nurodymais apie svarbiausius TSRS socialinio-ekonominio vystymo uždavinius šiuolaikinėmis sąlygomis. Pagrindiniai 1981 metų plano uždaviniai yra:

toliau vykdyti visomeninės gamybos intensyvimo ir efektyvumo didinimo kursą, spartinant mokslinę-techninę pažangą, stiprinant valstybinę planinę drausmę, tobulinant liaudies ūkio planavimo ir valdymo sistemą; sparčiau modernizuojant pagrindines pramonės šakas — energetiką, metalurgiją ir mašinų gamybą, chemiją, taip pat transportą; sustiprinti subalansavimą ir kompleksumą vystant liaudies ūkį, atskiras jo šakas ir ekonominius rajonus; nuosekliai įgyvendinti griežčiausią ekonomijos režimą visose liaudies ūkio grandyse.

1981 metais nacionalinės pajamos, išleidžiamos vartojimui ir kaupimui, palyginti su paskutiniiais dešimtojo penkmečio metais išaugs 3,4 procento.

Pramonės gamyba padidės 4,1 procento, tame skaičiuje „A“ grupėje — 4,1 procento ir „B“ grupėje — 4,2 procento.

Numatoma, kad bendroji žemės ūkio produkcija išaugs 7,5 procento palyginti su laukiama šiemetine.

1981 metų liaudies ūkio vystymo tempai ir proporcijos glaudžiai siejami su visuomeniniais gamybos efektyvumo, pirmiausia — visuomeninio darbo našumo to-

Pramonės darbuotojų laimėjimai

Lietuvos TSR Centrinė statistikos valdyba paskelbė duomenis, kaip respublikos pramonė įvykdė 1980 metų devynių mėnesių valstybinį planą. Pranešime pažymima, kad pramonės susivienijimų ir įmonių kolektyvai, išvystę masinį socialistinį lenktyniavimą dėl dešimtojo penkmečio sėkmingo užbaigimo ir TSKP XXVI suvažiavimo deramo sutikimo, viršijo prekinės produkcijos realizavimo, darbo našumo didinimo ir daugumos svarbiausių rūšių dirbinių gamybos trečiojo ketvirčio ir devynių mėnesių planus. Virš devynių mė-

nesių plano realizuota produkcijos už 129,6 milijono rublių.

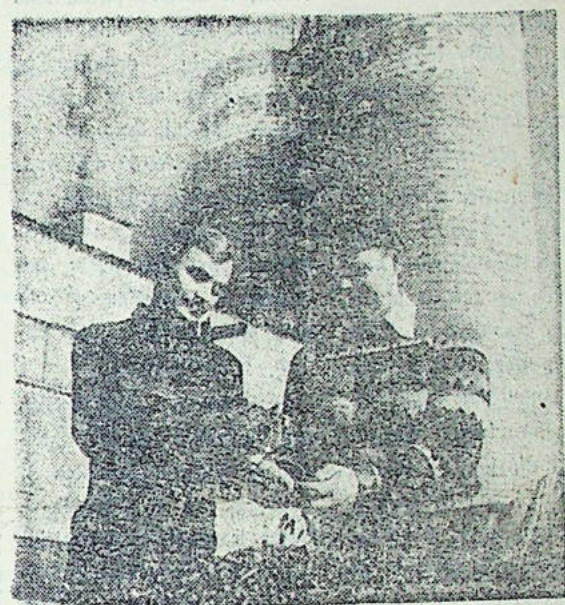
Pramonės gamyba palyginti su atitinkamu praėjusių metų laikotarpiu padidėjo 4,8 procento. Labiausiai išaugo kuro, chemijos ir naftos chemijos, lengvosios pramonės produkcija, mašinų gamyba ir metalo apdirbimas, kultūrinių-buitinių ir ūkio apyvokos prekių gamyba.

Vykdydami socialistinius įsipareigojimus, pramonės įmonių kolektyvai šiemet virš devynių mėnesių plano pagamino žemės ūkio mašinų ir traktorių atsarginių dalių už 587 tūkstančius, metalo pjovimo įrankių — už 2,2 milijono, baldų — už 2 milijonus rublių, 176 tūks-

lančius vienetų baltinių ir viršutinio trikotažo, 1,1 tūkstančio tonų konditerijos gaminių ir t. t. Su valstybinio kokybės ženklų pagaminta produkcijos už 1142 milijonus rublių, arba 18,6 procento daugiau negu per tolygų praėjusių metų laikotarpį. Darbo našumas atitinkamai padidėjo 3,7 procento, to dėka gauta 77 procentai viso gamybos prieaugio.

Kartu CSV pažymi, kad dar yra ir atsiliekančių įmonių, kurios neįvykdė prekinės produkcijos realizavimo planų, produkcijos tiekimo įsipareigojimų, gavo reklamacijų dėl gaminių kokybės, neįvykdė darbo našumo didinimo ir sąkaupų užduočių.

(ELTA)

Silutės rajono TSKP XXV suvažiavimo, tarybinio ūkio mechanizatoriai kiekvienais metais Nemuno deltos užliejamose pievose Paleičių skyriuje pagamina po 2400 tonų vitamininių žolės miltų. Šiemet, nepalankiomis oro sąlygomis, mechanizatoriai pagamino planuotą kiekį granuliuotų vitamininių miltų. Jų gamyba tęsėsi.

NUOTRAUKOJE: agregato mašinistas Antanas Mockus su Paleičių skyriaus valdytoju Vitoldu Simanasku tikrina vitamininių žolės granuliuotą kokybę.

B. Aleknavičiaus (ELTA) nuotr.

„GIMTOSIOS ŽEMĖS“ KOLŪKYJE

1000 TONU VERTINGO PASARO

Kolūkio žemdirbiai užaugino 35 hektarus pašarinių runkelių. Lyginant su kitų kultūrų laukais, tai nedidelis plotas. Bet darbo, šakniavaisius dorodami, kolūkiečiai turėjo apsieiti. Todėl runkelių sklypuose trūšė ir pensininkai, ir iš pamokų grįžę moksleiviai. Nelengva šiemet išvežti iš laukų runkelių šaknis: „Belorusų“ ratali klimpsta lietaus įmerktoje dirvoje. Todėl greta runkelių dorotojų ištisas dienas budi vikšrinčių traktorių vairuotojai.

Pagal šių metų sąlygas runkeliai kolūkyje gerai užderėjo: iš kiekvieno hektaro prikasama po 30 tonų šaknių. Jos kraunamos į kaupus, kurių užpylimą žemėmis pavyko mechanizuoti. Šį darbą atlieka traktorininkas Povilas Plačenis, primontavęs prie savojo traktoriaus užpytuvą.

Ryt poryt kolūkyje numatomos runkelių doravimo pa- baigtuvės. Į kaupus supilta apie 1000 tonų runkelių. Šis vertingas pašaras bus ski-

riamas veršingoms ir šviežiapienėms karvėms.

LINININKAMS DARBOMETIS NESIBAIGIA

Joks darbu baras „Gimtųjų žemės“ kolūkyje šį rudens nekėlė tiek daug rūpesčių vyriausiajam agronomui Genovaiti Kauspėdinei ir agronomi linininkai Lionei Sereikienei, kaip linų šiaudelių sudorojimas ir realizavimas.

Kelti atsiklojęsčius linų šiaudelius, risti pėdelius, krauti juos į transporto priemones — vis tai nemechanizuoti darbai. Todėl kolūkiečiai talkininkavo Viešinių vidurinės mokyklos moksleiviai. Krauti šiaudelių į transporto priemones giedresnę dieną kartu su laukininkais išskubėdavo kolūkio specialistai, buhalterijos darbuotojai. Sausenių šiaudelių dalis iš laukų išvežta tiesiog į fabriką, dalis — į klojimus.

Bet šiemet rudens švėklūs giedriomis dienomis. Užtat tenka krauti į automašinas ar priekabas ir neišdžiūvusius šiaudelius. Jie baigia

džiūti galvenų džiovykloje, kurios įrengimus atidžiai prižiūri Danielius Pilkauskas. Dėka jo prižiūrimų mechanizmų išdžiovinamas visas sėmenų derlius. Kolūkis su kaupu įvykdė ju pardavimo užduotį. Tai didelė paspartis kitiems mūsų ir kaimyninių rajonų linų augintojams, nes šiemet daug kur linai buvo išgule, mažoka subrandino daigų sėmenų.

Dabar galvenų džiovyklos įrengimai praverčia, lietingų orų sąlygomis ruošiant pardavimui šiaudelius. Iš planuotų 200 hektarų lauko treč ketvirtadalis linų jau paruošta fabrikui arba suvežta į pastoges. Kolūkiečiai dėjo daug pastangų, kad sparčiau suvežtų ir likusius šiaudelius. Svariai nuvalius visą linų derlių, tikimasi įvykdyti linų pluošto pardavimo užduotį.

PO ARTOJU — KULTIVUOTOJAI

Reikalai rudens arimo baruose kolūkio specialistams kelia mažiau rūpesčių. Kur dirvos sausės, ten plačias vagas verčia galingą K-700

traktorių vairuojąs mechanizatorius Jonas Pranskevičius. Kur drėgniau, ten nukreipti artojai, valdantys vikšrinus traktorius. Dailios, tiesios nusidriekė Viliaus Lukavičiaus suverstos vagos. Šis įgudęs mechanizatorius iki šiol pirmavo tiek kolūkyje, tiek ir viso rajono artojų tarpe. Sparčiai ir tvarkingai arią dirvas ir traktorininkas Povilas Valečka. Dirvų arimo iš rudens darbai kolūkyje eina į pabaigą.

Kur galima, neatidėliojami pavasariui ir kiti žemės ruošimo darbai. Raupiamosios (bulvėms ir pašariniams runkeliams) skirtas lenkieses dirvas kultivuoja galinga T-150K traktorių vairuojąs mechanizatorius Stasys Zalys. Tuos pačius plotus pradėjo purkšti natrio trichloracetato traktorininkas Bronius Zabiela.

Svarbu kuo greičiau, kol dirvų nesukaustė gruodas, iškratyti ir aparti mėsą, kad bulvėms ir runkeliams skirtuose laukuose šio darbo netektų atlikti pavasarį.

D. Binkys
K. d. koresp.

Apdovanota garbės raštu

Už gerą darbą ir aktyvią visuomeninę veiklą LKP Anykščių rajono komiteto politinio švietimo kabineto vedėja Agnėška JAKNIONIENĖ apdovanota LKP Anykščių rajono komiteto ir rajono Liaudies deputatų tarybos vykdomojo komiteto garbės raštu.

„K. d.“ inf.

Dėmesys soclenktyniavimui, pagarba žmogui

Neretas suruoštas masiškesnis renginys, į kurį susirenka „Lenino keliu“ kolūkiečiai. Jie aptarija savo darbą, jau atliktą ir belaukiantį eilės, o kartu ir apmąstyti rytdienai kryptingesnius uždavinius, tradiciškai neapsieina be to reikalingiausio dalyko — būtent, dėmesio žmogui, pagarbos darbščiųjų tūlūsui.

Todėl ir šio kolūkiečio komunistų šeimai, jau gerokai pagausėjusi per dešimtojo penkmečio laikmetį ir dabar savo gretose jungianti daugiau kaip 40 vienūničių, ataskaitinio-rinkiminio partinės organizacijos susirinkimo eigoje stengėsi giliau įžvelgti, kokie gi ryškesni poslinkiai skinašai sau kelia socialistinio lenktyniavimo organizavimo srityje, į ką vertėtų komunistams sutelkti savo pastangas, kad lenktyniavimo sąjūdis taptų dar efektyvesniu, o pagarba darbščioms rankoms, gėrybių kūrėjui dar didesnė.

Pirminės partinės organizacijos sekretorius V. Bagdonas, partinio biuro ataskaitiniame pranešime analizuodamas socialistinio lenktyniavimo daromą teigiamą poveikį žemdirbių gamybiniam ir doroviniam aktyvumui skatinti, pateikė nemažą faktų, kokiais gi kriterijais vadovaujamasi ir kokiomis skatinimo formomis išreiškiamas kolektyve tas pagarbimas žmogaus, kuris šios pagarbos pagrįstai vertas. Taigi, šiame buvo atidžiau peržiūrėti ir papil-

dyti socialistinio lenktyniavimo nuostatai. Vadovaujantis jais, kai tik būdavo susumuojami soclenktynių rezultatai gamybos padalinuose pagal profesijas, visad vertinimo objektu tapdavo ne vien kolektyvo nario pasiekti gamybiniai rodikliai, bet atsižvelgiama ir į žmogaus drausmingumą, jo elgesį buityje, dalyvavimą visuomeninėje veikloje. Tokia vertinimo sistema, kaip buvo pabrėžta ataskaitinio partinio susirinkimo metu, savotiškai padeda auklėti žmogų, skatina jį pasitempti, reikliau apgalvoti savo poelgius. Socialistinio lenktyniavimo nugalėtojai, kaip taisyklė, kolūkyje paskelbiami iškilmingoje aplinkoje, dalyvaujant kolektyvo nariams, o darbo pirmūnams įteikiami kolūkiečio valdybos ir visuomeninių organizacijų įsteigti pagyrimo ar padėkos raštai, socialistinio lenktyniavimo nugalėtojų diplomai. Jau yra įsteigta kolūkiečio šlovės knyga, į kurią bus įrašomos pavardės pačių geriausių ir darbščiausių ūkio gamybininkų, padalinių vadovų ir specialistų.

Socialistinio lenktyniavimo viešumai gerinti didelį dėmesį skiria komunistės S. Vetenkienė ir N. Maišlienė. Užtat ir partiniame susirinkime ne be pagrindo pokalbis kryo apie tai, jog su prisilimtais gamybiniuose padaliniuose socialistiniais įsipareigojimais, konkrečiais planais ir užduotimis bei jų

vykdymo eiga žemdirbių, mechanizatorių ir gyvulininkystės fermų darbuotojai gali plačiau susipažinti, pažvelgti į viešai išskabinamus gamybos padaliniuose suvestines ir socialistinio lenktyniavimo biuletenius.

Kad partinės organizacijos įtaka dar labiau stiprėtų soclenktyniavimo sąjūdžiui, kaip teigė kalbėję susirinkime kolūkiečio vyr. inžinierius J. Daugėla, vyresnis energetikas P. Maišelis, kolūkiečio pirmininkas A. Slavenskas, būtina, visų pirma, patiemis komunistams tapti reiklesnėmis sau ir asmeniui pavyzdžiu darbe, pareigingumu skatinti kitus kolektyvo narius dar našesniai darbui. Gero įvertinimo ir šiltų atsiliepimų šio partinio susirinkimo metu susilaukė kolūkiečio mechanizatorių partinės grupės komunistai B. Kovas, P. Rimkus, A. Beneržinas, kurie dažnai tampa socialistinio lenktyniavimo nugalėtojais, pavyzdžiai ir stropiai atlieka jiems patikėtą darbą. Sutelkiant žemdirbius, gyvulininkystės fermų darbuotojus darnesnei gamybinei veiklai, sektiną iniciatyvą rodė par-

tiečiai, dirbantys padalinių vadovais ar specialistais. Tokiais sumaniais darbų organizatoriais, principingais ir atsakomybę už žmonių auklėjimą jaučiančiais darbuotojais gerai kolektyve užsirekomendavo kaulių fermos vedėjas J. Stukas, zootechnikė-selekciniškė Jadvyga Pajarskienė, pašarų baro vadovas A. Budreika ir kiti komunistai. Pagrįstai ata-

palankioms gamtinėms sąlygoms, šiame iš kiekvieno javų hektaro gauta po 27,1 cent grūdų.

Kolūkiečio vyr. zootechnikas A. Čižauskas, ūkio vadovas A. Slavenskas, apžvelgdami komunistų ir gyvulininkystės darbuotojų atliktą darbo vaisius, informavo susirinkime, jog dešimtojo penkmečio pieno gamybos ir jo pardavimo užduotys jau sukaupu įvykdytos iki šių metų spalio mėnesio, o taip pat bus įvykdyti ir mėsos gamybos bei pardavimo penkmečio planai.

Tačiau komunistų pasiskaidymuose nesijautė nusiraminimo nuotaikų. Pokalbis labiau kryo apie tai, jog dedant tvirtesnius pamatus turtingesniai aruodui ar gyvulininkystės produkcijai gausinti, verta ateityje komunistams, ypač vadovaujantiems gamybos padaliniams ar dirbantiems specialistais, dažniau pasitarti su žmonėmis, giliau pamąstyti, kaip geriau išnaudoti galimybes gamybos efektyvumui padidinti. Nestigo vertų dėmesio ir pasiūlymų, kaip tai galima būtų padaryti. Tam tikslui pasitarnautų organizuojamos ūkio specialistams, mechanizatoriams ar gyvulininkystės darbuotojams išvykos pas socialistinio lenktyniavimo varžovus — mūsų rajono „Svyturio“, Rokiškio rajono „Tarybinės žemės“ ir Baltarusijos TSR Mogiliovo rajono „Zaria“ kolūkiečio žem-

dirbius, pasidariusius su jais sukaupia patirtimi.

O siekiant sustiprinti auklėjamąjį poveikį žmonėms, juos paskatinti lygiuotis į pirmūnus, ugdyti nepakantumą darbo drausmės pažeidėjams, kaip teigė kalbėję partiniame susirinkime komunistai, būtina ypač rūpintis gamybinių pasitarimų veiksmingumu, aktyvesne gamybinių padalinių tarybų veikla.

Kad kolektyvo narius pasiektų operatyvesnė informacija apie soclenktyniavimo rezultatus, apie darbo pirmūnų pasiekimus ir jų patyrimą, kalbėjęs stalybos darbų baro vadovas, profsąjungos komiteto pirmininkas S. Karablikovas atkreipė komunistų dėmesį į būtinumą dar geriau pasitelkti vaizdines agitacijos priemones, siekiant užtikrinti veiksmingesnį soclenktyniavimo viešumą. Susirinkimo metu dalykiškas pokalbis vyko ir apie jaunimo globotojų sąjūdžio vystymą, ir apie konkrečius komunistų uždavinius, susijusius su jaunos pamainos ugdymu darbu — gyvulininkystės fermose, su jaunųjų mechanizatorių auklėjimu bei kitais aktualiais klausimais. Svarbiausios veiklos gairės ir uždaviniai, kuriuos numatė komunistai įgyvendinti, pasilinkant TSKP XXVI suvažiavimą, išsamiai atspindėjo priimtame nutarime.

St. Vinciušas

ATASKAITOS IR RINKIMAI PARTINĖSE ORGANIZACIJOSE

nierius J. Daugėla, vyresnis energetikas P. Maišelis, kolūkiečio pirmininkas A. Slavenskas, būtina, visų pirma, patiemis komunistams tapti reiklesnėmis sau ir asmeniui pavyzdžiu darbe, pareigingumu skatinti kitus kolektyvo narius dar našesniai darbui. Gero įvertinimo ir šiltų atsiliepimų šio partinio susirinkimo metu susilaukė kolūkiečio mechanizatorių partinės grupės komunistai B. Kovas, P. Rimkus, A. Beneržinas, kurie dažnai tampa socialistinio lenktyniavimo nugalėtojais, pavyzdžiai ir stropiai atlieka jiems patikėtą darbą. Sutelkiant žemdirbius, gyvulininkystės fermų darbuotojus darnesnei gamybinei veiklai, sektiną iniciatyvą rodė par-

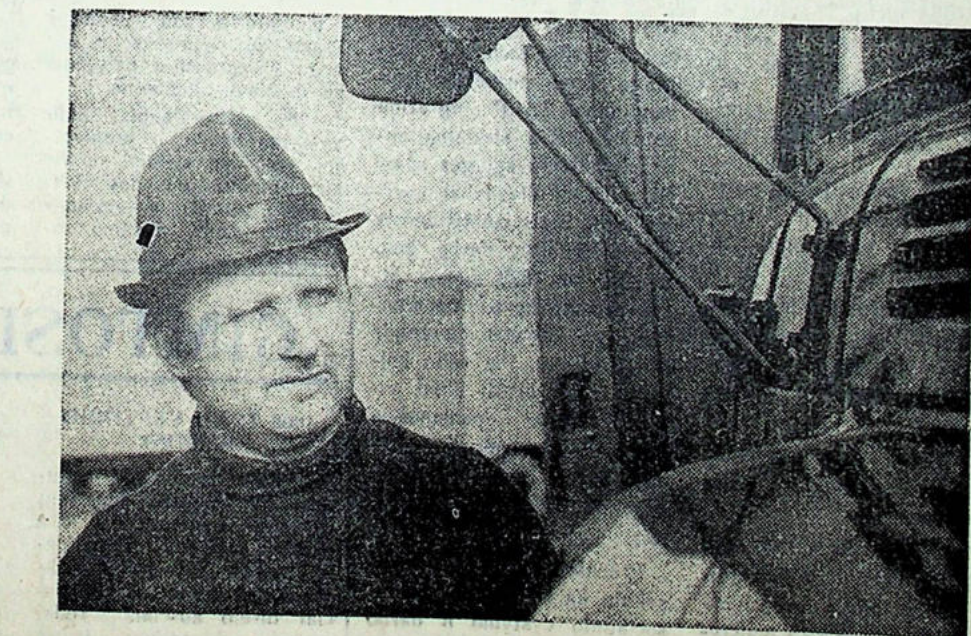
skaitinio-rinkiminio partinio susirinkimo metu buvo pabrėžta, jog reiklus partiečių žodis, jų asmeninis pavyzdys darbe neretai paskatindavo kolūkiečio žemdirbius sutelkti jėgas ypač įtemptomis šienapjūtės ar javapjūtės dienomis. Išlaikę tikrąjį išbandymų egzaminą, sunkumams priešpastatę savo organizuotumą, kolūkiečio žemdirbiai ir šiais metais sugebėjo sukaupti nemažą pašarų atsargą gyvulininkystės fermoms. Pradėjus anksčiau šienapjūtės darbus, į klojimus sugabenta 570 tonų supresuoto kokybiško šieno, tranšėjose užraugta 300 tonų daugiau, negu pernai siloso, nemažas kiekis paruoštas žolės miltų ir kitokių pašarų. Nors ir esant ne-

Rytoj — Autotransporto darbuotojų diena

TREČIASIS VYTAUTO MILIJONAS

I darbą jie ateina miegančiomis miesto gatvėmis ir pirmieji jas žadina. Seštą rytą pro Anykščių autotransporto įmonės vartus išvažiuoja pirmuosius autobusus, galingus „Zilus“, velkančius ilgas ir sunkias priekabas. Jeigu ir šiaurys žeria sniego gniūžtes ar lietūs plauša asfaltą, ar rūkas pilką kelio juostą savo marške įsūpęs slepia, jie skuba į kelią, nes jų laukia. Vairuotojai turi laiku nuvežti ir atvežti keleivius, į atokiausią respublikos miestą pristatyti krovinį ir laimingai sugrįžti. Tarp jų nuolat skubantių į kelią ir Vytautas Dailydis, kuriam šie metai dvidešimt penkti už vairo. Penkiolika metų kas rytą jo vairuojama automašina išrieda pro Anykščių ATĮ vartus, devyni — vienas ir tas pats „Zilas“ su priekaba. Per tuos dvidešimt penkerius savo darbo metus Vytautas nepatyrė nė vienos avarijos, o su tuo pačiu prieš devynis metus patikėtu vilkiku be kapitalinio remonto pravažiavo 750.000 kilometrų.

Dar vaikystėje Vytautas puoselėjo svajonę apie darbą su technika. Viskas tarsi savaime išsispindėjo, kai 1956-aisiais, tarnaudamas Tarybinėje Armijoje, įsigijo vairuotojo teises. Jam buvo patikėtas nebe naujas, brezentu dengtas „gazikas“. Nekokia buvo ta pirmoji mašina, bet nuo svajonės neatbaidė. Grįžęs į gimtuosius Anykščius, Vytautas įsidarbino mašinų-tractorių stotyje, nes techniką jau buvo pamėgęs ir su ja skirtingai nesinorėjo. Likimas buvo nubloškęs į „Zalgirio“ kolūkį. Ir ten Vytautas Dailydis užsirekomendavo kaip parei-

Autoriaus nuotraukoje: dešimtojo penkmečio spartuolis vairuotojas Vytautas Dailydis.

gingas, sumanus vairuotojas. Nuo 1966-ųjų Vytauto biografija susieta su Anykščių ATĮ. Visus tuos metus Vytautas — pavyzdys darbe. Visuomet žvalus, pasitempęs, pasiruošęs kelionei. Juk visko buvo: teko ir naktimis važiuoti, ir darganotais rytmečiais. Bet jo vairuojama automašina visuomet techniškai tvarkinga. Vytautas — drausmingas, paslaugus kelyje, niekuomet neatsisako padėti mažiau patyrusiems darbo draugams. Be to, jis brigadininkas, tad darbo draugų bėdos ir rūpesčiai — jo rūpesčiai.

Vytautas aktyviai dalyvauja autotransportininkų

pirminės partinės organizacijos veikloje. Jo partinis stažas — 20 metų. Jau penkeri metai, kai jis yra išrinktas LKP Anykščių rajono komiteto nariu. Šį didį komunistų pasilikejimą Vytautas visuomet stengiasi pateisinti.

Ir dar — Vytautas mėgsta dainą. Neretai klausydamas monotoniško ratų šniokšimo — pats užniūniuoja. Eilę metų buvo autotransportininkų ansamblio dainininkas.

Neyardinsiu paskatinių, apdovanojimų, kurių per dvidešimt penkerius darbo metus Vytautas pelnė nemažą. Šiuo metu šis vairuotojas —

vienas labiausiai gerbiamų autoįmonės veteranų.

Per dešimtąjį penkmetį Vytautas Dailydis padarė 2 milijonus 504 tūkstančius sąlyginių tonkilometrų, penkmečio užduotį įvykdė spalio pirmajai, mėnesiu ir septyniom dienom anksčiau jau įvykdydamas prisiimtus socialistinius įsipareigojimus baigiamiesiems šio penkmečio metams.

Neseniai Vytautas pradėjo skaičiuoti trečiąjį milijoną pravažiuotų kilometrų. Protesinės šventės proga noris šiam darbščiui palinkėti dar daug sėkmingų reisų.

I. Junevičius

MIESTUOSE IR RAJONUOSE

(Praneša vietiniai laikraščiai)

IMONĖJE — 5,5 TUKSTANČIO KLAUSYTOJŲ

Organizuotai prasidėjo naujieji politinio švietimo metai Radijo gamykloje, rašo „Kauno tiesa“. Nuodugnai išanalizuota tema „Lenino Komunistų partija — mūsų epochos prolas, garbė ir sąžinė“.

Įmonėje veikia 31 partinio švietimo mokykla ir 4 seminarai bei 30 komjaunimo politinio švietimo ratelių. Socialistinio lenktyniavimo klausimai ir pažangus darbo patyrimas studijuojamas 44 komunistinio darbo ir 26 ekonominės mokyklose. Savo žinias gilina daugiau kaip 5500 įmonės dirbančiųjų.

Gamyklos partinis komitetas rūpestingai parinko propagandistus. Didelę paramą jiems teikia įmonės politinio švietimo kabinetas bei metodinė taryba.

KOLEKTYVINIS DARBAS

2 psl. 1980. X. 25

REKONSTRUOTUOSE PASTATUOSE

Koncentruojant ir specializuojant gamybą, J. Janonio kolūkyje išsilaivino senų kaulidžių ir kitų pastatų. Okis juose sėkmingai augina brolierius. Paukštienos kilogramui sunaudojama tik 3,5 pašarinio vieneto. Pradžią žiemą, primena Raseinių „Naujas rytas“, kolūkiečio paukštinkai buvo pripažinti sąjunginio socialistinio lenktyniavimo nugalėtojais.

Prieš trejetą metų ūkis pardavė valstybei pirmuosius mėsinius viščiukus, o šiame užsplanavo realizuoti 250 tonų paukštienos. Stodami į spartuoliško darbo sargybą TSKP XXVI suvažiavimo garbei, paukščių augintojai įsipareigojo parduoti 100 centnerių paukštienos virš plano.

Šiuo metu šalia senųjų pastatų statomos dvi naujos paukštidės, projektuojama dar viena. Baigus formuoti kompaktišką paukščių fermą, ateinančiame penkmetyje paukštienos gamyba ūkyje dar padvigubės.

(ELTA)

Paminėjus Maisto pramonės darbuotojų dieną

I Anykščių kultūros rūmus gausiai susirinko rajono maisto pramonės įmonių — vyno pramonės gamybinio susivienijimo „Anykščių vynos“ ir Anykščių sviesto gamyklos darbuotojai paminėti savo profesinę šventę — Maisto pramonės darbuotojų dieną.

Pranešėjas, vyno pramonės gamybinio susivienijimo „Anykščių vynos“ direktorius J. Makštelė, plačiai nušvietė respublikos maisto pramonės darbuotojų pasiekimus, vykdančių dešimtojo penkmečio gamybines užduotis, jų pastangas naujomis darbo dovanomis sutikti TSKP XXVI suvažiavimą.

Gražiomis darbo dovanomis savo šventę sutinka ir rajono maisto pramonės darbuotojai. Vynininkai per šį penkmetį įsisavino kapitalinių įdėjimų už 3,3 milijono ir atidavė naudojimui pagrindinių fondų už 2,8 milijono rublių. Įvykdytos ir viršytos keturių metų ir šių metų devynių mėnesių darbo našumo didinimo, gamybos augimo, bendrosios produkcijos gamybos ir jos realizavimo užduotys, pusantro karto padidėjo sauso krakmolo gamyba.

Socialistiniame lenktyniavime dalyvauja 11 cechų ir skyrių kolektyvai, 52 brigados, 295 darbuotojai individualiame lenktyniavime pagal profesijas. Atsiliepdami į TSKP Centro Komiteto birželio plenumo nutarimą, kolektyvas prisiėmė papildomus padidintus socialistinius įsipareigojimus TSKP XXVI suvažiavimo garbei.

Didelės pagarbos kolektyve verti Z. Krisiūnienė, M. Lalatujeva, A. Peskun, A. Vitkūnas, E. Morkūnienė, E. Milaševičienė, V. Asačiovas, V. Jakniūnas, G. Kalinka, A. Skapienė, V. Žickus, J. Magyla ir daugelis kitų gamybininkų, žengiančių pirmųjų gretose.

Anykščių sviesto gamyklos kolektyvas savo šventę sutiko įvykdęs penkmečio bendrosios produkcijos planą 101,4 proc. Siame kolektyve dirba daug gerų gamybininkų, kaip G. Stancikienė, G. Sliucienė, O. Pilikienė, P. Zabiela, F. Miškinaitė, J. Mieželiene, V. Rimavičienė, B. Miškeliūnaitė, A. Ivoškaitė, G. Dabregienė ir daugelis kitų.

Svėdasų separavimo skyriaus kolektyvas apdovanotas Lenino garbės raštu. Anykščių, Kurklių ir Svėdasų gamybinių brigadų

dos įsijungė į judėjimą už komunistinę pažūrą į darbą. Gamyklos kolektyvas, dalyvaudamas socialistiniame lenktyniavime, tarp Utenos pieno kombinato įmonių du pirmuosius šių metų ketvirčius yra užėmęs antrąją vietą.

Sulaukusiems pensijinio amžiaus už ilgą metį ir nepriekaištingą darbą Janinai Navickienei, Stanislavai Milėvičienei, Onai Saltenienei, Robertui Korsakui ir Jonui Kielai Susivienijimo direktorius J. Makštelė įteikė „Darbo veteranų“ medalius. Tiriamosios laboratorijos viršininkei Z. Makštelienei ir santechnikui V. Bagdzevičiui, išdirbusiems Susivienijime dvidešimt metų, įteikti „Gamyklos veteranų“ atminimo medaliai.

A. Kavolienė, I. Puzinienė ir V. Juodzevičius apdovanoti Lietuvos TSR Maisto pramonės ministerijos, V. Jakniūnas ir V. Žickus partijos rajono komiteto ir rajono LDT vykdomojo komiteto garbės raštais.

A. Tylienei, R. Pakniui ir K. Jarmalavičiui įteikti pažymėjimai apie iškilmingą priėmimą į darbininkų klasę pirmojoje jų darbavietėje ir atminimo dovanėlės.

Didelę grupę vyndarių apdovanota Susivienijimo garbės raštais, padėkomis, piniginėmis premijomis.

Apdovanotiesiems darbuotojų vaikui įteiktą gyvų gėlių žiedus.

Susirinkusieji žiūrėjo turiningą brolių Frankonių vokalinio ansamblio programą.

B. Milaševičius

Šio abu laiškas. Parašyti redakcijai, kažkuo siejasi. Vieno autorė — šešiolikmetė mergaitė, o kitą parašė jau daug ką gyvenime mačiusi moteris.

„Gerb. redakcija! Man labai sunku rašyti. Aš jau kelis kartus buvau pradėjusi, bet negalėjau užbaigti. Ne patogu, gėda rašyti apie savo tėvą. Aš vis vyliuasi, gal jis supras, kaip mums sunku, kai jis geria, grįžta į namus ir žmogų nepanašus. Nebegaliu pakelti girtuotų barnių, nuolatinių priekabių ieškojimo, įžeidinėjančių, žeminančių jo kalbų. Iš gėdos nutirpstu, kai pamatau jį girtą svirduliuojantį gatvėje. Keista, bet darbavietėje jis laikomas neblogu darbuotoju, niekas jo nėra kritikuojęs už girtavimą, nors dabar vis rečiau ir rečiau pareina į namus tėvis. Labiausiai pergyvenu dėl broliuko Sauliaus. Jam dvylikai metų. Bet kai girtas tėvas mus su mama „šokdina“, jam tik juokas. Bijau, kad Sauliukui patinka ta girtuotų tėvo narsa. Kodėl jis mūsų neklauso? Berniuko toks charakteris, kad šalia jo turėtų gyventi stipri asmenybė, kurią jis galėtų gerbti, tuomet iš jo išaugtų žmogus. Man baisu pagalvoti, jeigu jis užaugės bus panašus į tėvą, girtuokliu. Gali būti dar blogesnis už jį. Jau dabar paslapčiom rūko, grubus mokykloje, nejaucia atsakomybės už save. Nebegaliu pakelti girtuoto vaizdo, jo komandavimo, „auklėjimo“, alkoholio tvaitko. Laukiu, kad tik greičiau užbaigčiau vidurinę mokyklą ir išvažiuočiau iš namų. Bet gaila mamos, gaila Sauliuko. Kartais gaila ir tėvo, kai jis išsipagiriųs apgai-

lestauja tokį savo elgesį. Kodėl jis toks silpnas, bevalis? Ir kam aš visa tai rašau? Matyt, vis dar laukiu stebuklo, kad jis pasikeis. Gal perskaitęs jis supras, kad su tokiu gyventi mums labai sunku, gal nebegeris? Iš šalies žiūrint, mūsų šeima dar neatrodo beviltiška. Mama kiek begalėdama slepia tėvo silpną. Todėl suprantate, kodėl aš pavadėsi nenorėčiau skelbti. Ir vėliau sugalvoji. Tačiau tėvas save atpažins. Jūrātė“

Jos laiškas: „Aš vis galvoju, kodėl jaunimas taip kalba. Prisimenu, po švenčių paklausiau dvi pažįstamas merginas, kaip jos sutiko Naujus metus. — Normaliai, — sako viena jų. — Prisigėrėm, tai prisigėrėm iki apkvaitimo. Prisigėrėm, dar ir dabar galva treška. Ogi aš puikiai žinau, kad ta mergina meluoja, nieko tokio nebuvo. Daugiau daugiausia per vakarą išgėrė taurę šampano. Tai kam tokios šnekos?“

Žmona nepatenkinta, kai vyras pareina į namus įkaušęs. Tačiau būna ir kitaip. Kai vyras, jausdamas, kad jis jau linksta į alkoholizmą, patalpa pasiryžta nebegerti ir savo pasiryžimo laikosi, žmona ar motina nepatenkinta, kad apsilankius svečiams, vyras, sūnus negeria, svečių „nepriima“, pobuvių nebegalima ruošti. Tačiau gėrimas ir sveltur, ir namie tiek pat pavojingas. Jeigu jau ima užvaldyti, gerimo įprotis. Jį, kaip ne vietoje išaugusią šaką, būtina visiškai nuplauti be jokio galėjimosi. Kitu atveju tenka kaltinti šeimą, kad ėjo į įvairias išlvas ir paaukojo artimą žmogų klaidingai suprasatam svečių priėmimo etiketui.

PRIE LAIŠKŲ SUSIMĄSČIUS

Perskaičius šį laišką patiri dvejopą jausmą. Vaikų akimis pamatai šeimos nelaimę. Negali nesijaudinti dėl vaiko, kuriuos moraliai skriaudžia tėvas, negali likti abejingas mergaitės sielvartui dėl žlungančio tėvo, kuris jau pasidavė alkoholizmui. Ir kartu džiaugiesi... Džiaugiesi Jūrātė, kad ji maištauja prieš tokį šeimos padėtį, protestuoja prieš tėvo silpną, kad išdrįso savo skausmą pasidalinti su kitais. Jeigu žmonių polinkis girtuokliuoti susilauktų didesnio protesto ir šeimose, ir darbavietėse, jeigu į išgėrimus nebūtų atlaidžiai žiūrima, neklistėtų šis blogas įprotis. Tačiau dažnai į girtuokliavimą dar žvelgiama pro pirštus. Neretai darbavietėse pačios moterys organizuoja išgėrimus. Juk geria ne jų vyrai, o darbo draugai, nesusimąstoma, kad jie taip pat turi šeimas, kur vaikai laukia pareinančios tėvo. Ne kartą autobuse teko stebėti, kaip moterys, girtą užjausdamos, jam užleidžia savo vietą, kaip linksmai reaguojama į girtuokliavimą „juokeliu“.

Štai kitas pradžioje jau minėtas nejaunos skaityto-

Stai iš šio laiško matyti tam tikros dalies žmonių nuomonė. Dar neretai girtuokliavimas ne tik pernelyg toleruojamas, bet netgi ir aukštinamas. Merginai, apie kurią pasakoja skaitytoja, matyt, atrodo, kad labai šiuolaikiška ir modernu pasigirti, jog „prisigėrė iki apkvaitimo“. Štai kodėl ir darbo draugai dažnai „nepastebi“, kad hendiradarbis su kvapeliu. Ne mano kiaušės, ne mano pupos, kaip pasiklos, taip ir išsimiegos. — taiklų patarlių yra sukūrusi liaudis. Tačiau, argi tokį požiūrį į žmogų galima laikyti bičiulišku, draugišku, gero linkinčiu? O vis dėlto šis požiūris dar labai gajus. Dėl šio požiūrio darbavietėje, matyt, nekreipiama dėmesio ir į Jūrātės tėvo girtavimą. Paprastai susigriebiama tik tada, kai jau būna pernelyg akivaizdu. Tačiau tuomet jau dažnai per vėlu ką nors pataisyti. Laike parodytas griežtumas, drausmė silpnavaliui patys geriausi vaistai.

Kita medalio pusė — šeima. Kartais ir šeimos reikavimuose nėra nuoseklumo.

Tačiau ir darbavietė, ir šeima yra tik aplinka, kuri gali turėti vienokią ar kitokią įtaką individui. Tačiau, koks bus žmogus, ar jis sugebės įveikti savo silpną, ar ne, priklausys tik nuo jo paties: nuo jo proto, valios, ryžto, nuo jo noro, nuo sąžinės.

Skaitydama Jūrātės laišką kartą su autore rūpiniesi, bet ir džiaugiesi, kad mergaitė galvoja ne tik apie save, bet sielojasi dėl broliuko, nes mato, kad berniukas užsikrečia blogu tėvo pavyzdžiu, nerimauja dėl jo ateities.

Jūrātė laukia stebuklo, kad tėvas pasikeis, nebegeris, kad vėl į jų šeimą grįš taika ir ramybė, kad tėvas bus ta tvirta asmenybė, į kurią atsiremiamas geru žmogumi turėtų išaugti jos brolis.

Tik tėviškos širdies neturintis žmogus gali nesusijaudinti tokie dukters žodžiai. Taip norisi tikėti, kad Jūrātės svajonės išsipildys, kad tėvas suras jėgų padovanoti savo dukrai stebuklą — sugrąžinti šeimai džiaugsmą.

M. Telksnytė

Vadovo autoritetas

Daug visokių įrašų būna žurnalisto blokte. Ir maloniai, ir liūdnei nuteikiančių. Jie byloja apie susitikimus su žmonėmis, apie kai kuriuos mūsų gyvenimo reiškinius. Būna užrašytos ir galvon atklydusios mintys, ir viena kita citata iš perskaitytos knygos, straipsnio. Viso to gali prireikti būsimiems straipsniams. Bet daug įrašų taip ir lieka blokte...

Viename mano blokte puslapyje užrašyta citata iš TSKP CK Generalinio Sekretoriaus draugo L. Brežnevo kalbos. „Mūsų visuomenė nepaprastai suinteresuota,

kad vadovaujančias pareigas — ar kalba eina apie tarybinius, ar ūkinius organus, apie kultūros įstaigas, visuomenines organizacijas — eity socializmui atsidavę, kompetentingi ir gabūs žmonės, geri organizatoriai, sugebantys pajusti naujoves, paprastai ir prieinami, mokantys vesti paskui save kolektyvą ir kartu iš jo mokyti“. Žodžiai „kompetentingi ir gabūs žmonės“, „paprasti ir prieinami“ mano pabrūkta raudonu pieštuku. Cia pat išrašyta ištraukėlė iš kadaise „Ekonomiškąją gazetą“ spausdinto Lietuvos KP CK pirmojo sekretoriaus P. Griškevičiaus straipsnio „Aukšta vadovo atsakomybė“: „...mūsų ekonominio vystymosi milžiniški užmojai kėlė ir kelia partinėms organizacijoms uždavinius toliau didinti vadovaujančių kadro atsakomybę, kompetentingumą, jų kūrybinį požiūrį į praktinių socialistinės gamybos uždavinių sprendimą“.

Šiuos mūsų partijos vadovų žodžius užrašiau ne šiaip sau. Prisimenu, tie įrašai atsirado blokte tada, kai užėjusi į redakciją moteriškė su ašaromis akyse papasakojo apie savo įstaigos vadovą. Nesiskaitantį su kolektyvo nuomone, iš pavaldinių reikalaujantį vergiško paklusnumo, net ir moteris nesidrovintį išplūsti necenzūriniais žodžiais. Po tokių vadovo šūkalojimų, trankymų kumščiu į stalą dingsta bet kokia darbinė nuotaika, visi pasidaro irzlūs, kyla tarpusavio kivrčiai.

— Nežinau, ką ir daryti. — aimanavo moteriškė. — Išėjau kitur, bet tiek metų esu išdirbusi šitame kolektyve, nedaug beliko iki pensijos. Nenorėčiau ieškoti kito darbo, nors nežinau ar čia išversiu...

Siek tiek pažinojau ir aš tos įstaigos vadovą. Moka iš tribūnos gražiai pakalbėti, už save viršesniems labai malonus. O štai savam kolektyve — išpuikėlis, despotas, visai nenučiuokiantis paties paprasčiausio dalyko, kad ne grubus žodis, ne valdingas tonas kelia vadovo autoritetą, ir ne šitaip reikėtų rodyti savo reiklumą. Visų pirma, reikėtų būti reikiam sau, prisiminti elementariausio taktinio būtinybę...

Ką gi aš galėjau tai moteriškei padėti? Patariau kreiptis į aukštesnes instancijas, papasakoti apie susidariusią padėtį, juk turėtų priminti tam vadovui, jog nevalia pamiršti lenininio vadovavimo principų, kad jis yra tarybinės įstaigos vadovas. Bet, man rodos, ta moteriškė daugiau niekam nesigundė, nes tos įstaigos (dabar sudominusios mane kaip žurnalistą) gyvenime niekas nepasikeitė, jos vadovas tokiu pat „stiliumi“ vadavo ir toliau. Tačiau anksčiau ar vėliau yla iš-

lenda iš maišo. Kitus šokdindamas, plūsdamas, tas viršūninkėlis pernelyg daug leidžia sau. Galop, kai viskas išaiškėjo, arba liaudiškai sakant, jis tiek prisivirė košės, teko ne tik palikti savo postą, bet ir nešdintis iš mūsų rajono. Už negražius darbelius, amoralų elgesį čia jam nebūtų kur akių dėti.

Zinoma, nedažnai mūsųose pasitaiko tokių vadovų, kaip išlaus aukščiau paminėtas. Kas gi būtų, jeigu daug tokių privistų. Juk dar V. Leninai mokė visus vadovaujančius darbuotojus niekada neatitrūkti nuo masių, nuo kolektyvo, žinoti jo nuotakas, mokėti išsikvoti pasitikėjimą. Tai pamiršusiems būtina priminti. Nėra pas mus nepakeičiamų...

Aną dieną sutikęs tą moterėlę, kuri kadaise nusiskundė dėl savo įstaigos vadovo grubumo, savivaliavimo, paklausiau, kaip sekasi darbas prie naujo.

— Cia tai žmogus... Visada taktiškas, su kiekvienu randantis bendrą kalbą. — nušvitusiomis akimis pasakojo moteriškė. — Ne, nepasakysiu, kad jis nereiklus, neprincipingas. Bet dabar tiesiog gėda būtų kam nors aplaidžiai žiūrėti į savo darbą. Neseniai dar jis pas mus, tačiau iš karto pajutome dėmesį žmonėms, rūpestį. Tai ir dirbame su dviguba energija, stengiamės...

Taigi, kiekvieno kolektyvo darbo ritmas priklauso nuo vadovaujančių darbuotojų. Kaip tik jie turi rodyti asmeninį pavyzdį tiek darbe, tiek buitėje. Spręsdamas gamybos problemas, visuomeninio darbo klausimus vadovas privalo visada atsižvelgti į kolektyvo nuomonę, turi jį remti komunistais, kom-

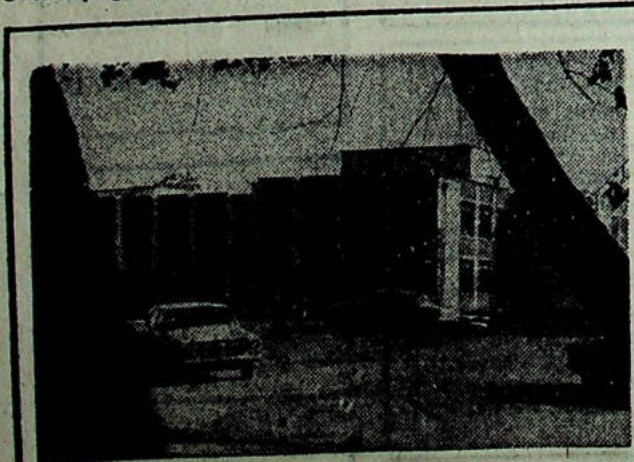
jaunuoliais. Svarbu ir jo moralinės savybės. antraip, argi turės jis moralinę teisę reikauti to iš kitų, ko jam pačiam trūksta? Aukšta vadovo atsakomybė, nelengvos pareigos.

Galėčiau išvardinti nemažai gražių pavyzdžių, kai žmonės, įstaigos, ūkio vadovai yra gerai suprantą tą atsakomybę, sumaniai vadovauja kolektyvui. Turėdami organizatorių talentą, išmąnydami gamybą, jie yra ir jautūs žmonės, moka paslėgti būti juose geras savybės ir vystyti jas, moka vesti savo kolektyvą į priekį ir tuo pačiu griežtai pareiklausti iš tų, kurie atsilieka arba kartoja savo klaidas. Visada, kai pagalvoju apie teigiamą vadovo pavyzdį, pirmiausia man prieš akis iškyla vieno rajono partijos komiteto darbuotojas. Pažinojau jį dar tada, kai jis buvo žemės ūkio specialistu. Dirbo jį nepaprastai stropiai, sąžiningai. Ir rūpėjo jam ne tik gamybos reikalai. Savo pavyzdžiu, įtaigiu žodžiu jis įtraukė į savo pusę ir tuos, kurie buvo įpratę dirbti atžagiomis rankomis, jiems jau būdavo gėda atlikti savo darbą atmetinai. Jaunas specialistas, komunistas buvo nepakantus blogiui, neliesai, nesąžiningumui. Ir žmonės jį gerbė, mylėjo. Net ir

rukeltai 4 pusl.

KOLEKTYVINIS DARBAS

3 psl. 1980. X. 25

Daugelis Molėtų rajono Balninkų kolūkiečių žemdirbių aktyviai dalyvauja meno saulėkloje. Dainų, šokių ir muzikos mėgėjai gavo puikią dovaną — atvėrė duris nauji kultūros namai. NUOTRAUJO: naujieji kultūros namai. G. Svitojaus nuotr. (ELTA)

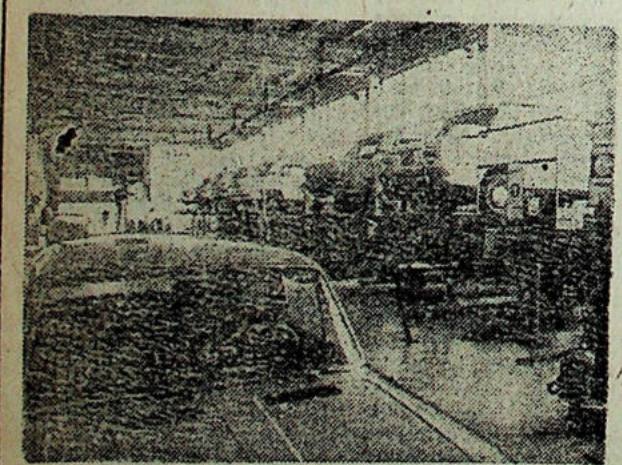
Vadovo autoritetas

Atkeltas iš spaudos

...kiek laiko tas jaunas komunistas išvyko mokytis, o baigęs aukštųjų mokslus, ėmė dirbti partinį darbą. Pagilinęs savo žinias, apsiskaitęs, jis galėjo būti įdomiu pašnekovu ir pedagogui, ir literatui, ir kultūros darbuotojui. Bet, žinoma, jis nelaukė savęs viską žinančiu, išmaniančiu. Iš klausydavo ir kitų nuomonių, esant reikalui, pasitarė su vienos ar kitos srities žinovais, nes suprato, kad kategoriškumas, nepamatuota išvada, nepasvertas žodis gali akmeniu nukristi į savo daržą. Kaip ir seniau jis buvo kuklus, paprastas, reiklumas sau ir kitiems stėjosi su atsakomybe dėl jam pavestų reikalų, su atsakomybe prieš žmones. Puikiai užsirekomendavęs partiniame darbe šis darbuotojas tapo išrinktas partijos rajono komiteto sekretoriumi. Ir štai jau keliolika metų dirbdamas šiame poste, jis nusipelnė didelį autoritetą daugelio to rajono žmonių tarpe, visiems jis dėmesingas, visuomet priitariančias gerai iniciatyvai, kai reikia, sugebančias pareikalauti iš žmonių ne valdingu tonu, o paskatinančiu, padrašančiu žodžiu, ko kitas, pamiršęs psichologiją ir savigarbą, dauždamas kumščiu į stalą, to tikrai nepasiektų. Ir man labai džiugu buvo išgirsti vienos mokytojos tokį atsiliepimą apie šį vadovą.

— Aš manau, kad jis yra vienas iš tų, kuris surado, anot M. Gorkio, „patį didžiausią gyvenimo džiaugsmą — jausti save reikalingu ir artimu žmonėms“.

Taip ir aš, senokai pažįstantis šį mane ir daugelį kitų žavingų mokėlių bendrauti su žmonėmis vadovą, iš visos širdies, pritariant tokiu jam jo tos mokytojos anibūdiniui. Daugiau tokių vadovų! Bet vis dėlto dar pasitaiko mūsų ir tokių vadovaujančių darbuotojų, kurie nepagrįstai ima aukštinti save, pradeda piktnaudžiauti tarnybne padėtimi, pasidaro grubūs, netaktiški. Piktnaiviai žmonės dar ir tuo, kad jų žodžiai nesutampa su darbais.

Tauragėje stojo rikiuotėn Volgos automobilių gamyklos mašinų techninio aptarnavimo stotis. Aukštos kvalifikacijos meistrai vidutiniškai per mėnesį čia suremontuos apie tūkstantį automobilių.

NUOTRAUKE: Tauragės „Žigulių“ aptarnavimo stoties ceche.

M. Baranausko nuotr. (ELTA)

Kai paskutinį kartą lankiausi savo gimtajame kaime, man tenyščiai žmonės papasakojo, kaip baigėsi jų kolūkio pirmininko karjera. Tai liūdna su linksnoka pasibaigė istorija. Jau prieš kelis metus tas kolūkio pirmininkas gėdingai išnešė kudas iš ūkio, bet žmonės vis dar nepamiršta jo sauvialavimo, nesiskaitymo su kolūkiečiais, grubumo. Prisiminiau ir aš jį, kartu su savo jaunyste. Tas žmogus savo laikui nemažai nuveikęs liaudies labui, jau tada ėmė išaukšto žiūrėti į žmones. Nors neretai trūkdavo jam sumanumo ir nuovokos, bet jeigu jau jis pasakė — kaip kirviu nukirsta. Visada jo žodis lemiama ir paskutinis. Ir grubus, tiesiog žiaurus jis buvo su žmonėmis. Aišku, visai kitoks jis būdavo, kai turėdavo reikalų su viršesniais už save. Kam reikėjo, jį, kaip tas pirmininkas, užtat taip ilgokai viešpatavo savo kolūkyje. Gal dar būtų išsilaikęs ir iki šiol, jeigu ne tas nuotykis, kuris paskatino ir rajono vadovus labiau pasidomėti pirmininko darbeliais, jo „veikla“.

„Tą vėlyvą rudens dieną pirmininkui labai sugadino nuotaiką netikėtai užgriuvęs rajono sekretorius. Ir kaip tyčia jis atvažiavo ne plentu, o kažkokiais keliukais, nes užmatė tame užkampyje, už miško nepajutę didoką jėgų plotą. Okio suvestinėse, žiniose rajonui — seniai javų pjūtė baigta. (Jau ne vienėjus metus taip gudaravo pirmininkas, paplėtė, kur geri keliai, kuo svariariausiai derlių sudoravo. Tegu važiuoja, žiūri, kas nori). O dabar imk ir užsuktam sekretoriui tokion skvlen! Žodžiu, nepasisekė šį kartą pirmininkui. Ne juokais užsūstino ant jo sekretorius, prisiminė kai kurias ankstyvesnes nuodėmes, dar ir pajuto, kad pirmininkas „su kvapeliu“. Išvažiavo sekretorius, pažadėjęs išsikviesti pirmininką kur kas rimtesniam pokalbiui. Po šito vizito pirmininkas dar išliko kieno baltosios, sėdo už „gazono“ vairo ir išsitrenkė į laukus ant ko nors savo tūmasti išliet. Plūdo jis visus, kas tik po akim pasimaišė. Kai saulė buvo arti

laidos, nusibeldė į tolimiausią brigadą ir nužirgliojo prie būrelio moterų, raunančių linus. Plėšė kolūkietės linus iš usnių, iš patizusios dirvos, nors jau vėlokas laikas, bet nutarė kaip nors užbaigti šitą lauką, rytoj juk ir vėl lietu pranašavo. Pamačiusios ateinantį pirmininką, moterys tikėjosi, kad jis pagirs jas, jog taip stengiasi, dar jį namus neskuba. Bet, deja... Tasai vos tik prisitartino, ir neradęs prie ko prikibti, šoko koneveikti, kad jį per mažus pėdelius jos rėša linus, kad jų darbas nieko nevertas. Biro priekaištai, grasinimai, krito žodžiai kaip rimbo kirčiai. Stovėjo nuoskaudos priblokštos, susigūžusios kolūkietės. Gal ir geriau jį didesnius pėdelius rėšti, dar sparciau darbas eitų. Bet jį tokius jos rėšo ir pernai, ir užpernai... Nieko nei agronomas, nei brigadininkas nesakė, nors neperseniausiai šiame lauke buvo jo. Tai iš kur jos gali žinoti, kokių pėdelių pirmininkui reikia? Gal ir šį kartą būtų tylėję žmonės, gerai žinantys, kad jau vėčiau nesiginčyk su pirmininku, bet atsirado viena ūmesnė moteriškė, kuri išdėjo viską, ko kitos nedrįso dėl tų linų paaiškinti.

— Užuot gerkle laidę, še, imk linus ir parodyk, kokio tau pėdo reikia, — pareiškė ta moteris ir artinosi prie pirmininko su linų grizte rankoje.

Nepretęs, kad kas nors jam priešginitautų, pirmininkas net pamėlynijo iš pykčio, stipriai nusikeikė ir bloškė šonon su linais prisitartinusią moterį. Ta viltinkšt ir išsitrenkė dumbloje dirvoje. Bet moteriškės nepėsčios būta. Ji tuoj pašoko ir nustvėrusi linų pėdą tvojio juo galvon nespėjusiam susigaudyti ir šitokio finalo nesitikėjusiam pirmininkui.

— Ak tu, Erėde, žilo plako susilaukiau, bet niekas manęs neiškeikė tokiais žodžiais. Ir niekas nestumdė... Se tau, vėnio vaikel... — šaukė moteris.

Užvirė kraujas ir kitoms. Piumptelėjo į ūmai, prablaivėjusį ir praradusį savo karinę pirmininką dar keli linų pėdai. Sako, tąkart jam dar ir niuktelėjo suokusios moteriškos. Prasiveržė žmonių kantrybė, ir jie užpiktą piktą atsimokėjo. Žodžiu, aptalžė moterys pirmininkė.

Negražiai pasielgė kolūkietės, nėra ko jų girti už tai. Bet ar ne pats pirmininkas savo grubumu, netaktu jas išprovokavo tokiu poelgiu? Juk visą dieną plūkesi, stengėsi kaip galėdamas linų lauke moterų, o pirmininkas, užuot gerą žodį pasakęs, ėmė koneveikti, ieškoti ko nepametęs. Bet teisybė vis dėlto buvo kolūkiečių pusėje. Iš pradžių atrodė, kad tas įvykis joms nesibaigs geruoju. Bet kai tie, kam prigulėjo, ėmė aiškintis, kas ir kaip, kai buvo prisiminta daugybė pirmininko išsišokių, iškilo aiškėn dar darbelių, už kuriuos jam pakviptu net teisiųjų suolu. Teke tam vyrui atsiseikinti su pirmininko kėde, su kol-

ūkiu, kur buvo toks visagalis šeimininkas.

Štai ir visa ta istorija, kurios dar iki šiol nepamiršta kolūkietės ir dar dabar to buvusio pirmininko pavardę taria su pasidoryjimu, džiaugiasi, kad jis vis dėlto priėjo liepto galą.

Sena rytiečių patarlė byloja: „Jeigu nori iki galo pažinti žmogų — duok jam valdžią“. Nėra ko abejoti šitos patarlės išmintimi, bet mums toks „eksperimentas“ gali brangiai kainuoti. Bet, antra vertus, argi visuomet parenkant vadovaujančius kadrus, galima įžvelgti, kas slypi žmogaus viduje? Tik po kiek laiko paaiškėja, kad, deja, ne kiekvienas išlaiko tą gal ir sunkiausią išbandymą — išbandymą dirbti vadovo poste.

Prieš kurį laiką Anykščiuose susitikau su vienu studijų laikų draugu (vadinasi jį Algiumi), gyvenančiu Viniuje ir ten dirbančiu gana atsakingose pareigose. Ir jis, ir aš apsidžiaugėme susitikę. Ypač mane džiugino tas, kad Algis buvo, kaip ir seniau, toks paprastas, nuširdus, o juk būna, kad tūlas, iškiles į vadovus, pasipučia, užriečia nosį, „nepažįsta“ net tų, su kuriais jam kadaise teko tais pačiais rūpesčiais dalintis. Prie kavos puodelio mudu su Algiumi apie daug ką išsikalbėjome, prisiminėme studijų dienas, o paskui šneką pakrypo ir apie vadovo autoritetą, apie tą sunkų egzaminą su vadovo kėde, kurį, deja, ne visiems pavyksta sėkmingai išlaikyti.

Ir Algis tada man papasakojo apie bendrą mūdiejų pažįstamą, taip pat mokslo dienų draugą, kuris dar studijų metais pasižymėjo organizaciniais sugebėjimais, mokėjimu į save patraukti žmones, tad nieko nuostabaus, kad po kiek laiko jam buvo patikėtos vienos gana solidžios įstaigos vadovo pareigos. Vadovauti jis ėmėsi energingai, bet palaipsniui pradėjo ryškėti ir gana nepageidautini jo kaip vadovo bruožai, kaip ir kokios ligos simptomai. „Užimtas. Negaliu priimti nei šiandien, nei rytoj“, — ėmė sakyti jis besikreipiantiems neatidėliotais tarnybiniais reikalais žmonėms. Kuo toliau, tuo labiau darėsi jis direktiviškesnis, nenorintis išklausyti kitų nuomonių, vis labiau suskambėdavo metalas jo balse ir tuomet, kur reikėdavo takto ir dėmesio, mokėjimo, susigaudyti esmėje, kad reikiama patarimų ir konkrečių nurodymų, o neretai ir savo asmeniniu organizaciniu darbu, galima būtų sėkmingai išspręsti iškeltus uždavinius. Paskui iš vis dažniau ėmė užmiršti įvardį „mes“, ir aktyviau vartoti „aš“, galop net ėmė painioti tokias sąvokas kaip „mūsų“, „valstybės turtais“ su žodžiu „mano“. Sunku buvo dirbti su tokiu vadovu, nemažai geru, patvyrusiu darbuotoju išėjo iš tos įstaigos, susirado darbą kitur. Liko tik tie, kurių nugarkauliai buvo lanksčiai. Ka gi, teko ta „liga“ susirgusį vadovą gydyti chirurginiu metodu — griežtai nubauti piktnaudžiaujanti savo pareigomis, neišlaikius rimto išbandymo — mokėjimo naudotis valdžia vadovu, į jo kėdę pasodinti kita — išmintingesnį, gerbiantį kolektyvą, žmones ir save patį, jaučiantį didelę atsakomybę už patiktas pareigas.

Partija skiria didelį dėmesį vadovaujančių kadrų ugdymui, jų parinkimui. Bet kai kada dar pasitaiko, kad iš pradžių gerai užsirekomendavęs žmogus, turintis neabejotinų organizacinių sugebėjimų, kartais pamiršta, jog tarybinis vadovas išauga iš liaudies, iš jos semiasi išminties ir jėgų, savaime kolektyve įgauna sparnus. Ir kas gali būti kilniau — skirti savo jėgas, talentą, sugebėjimus liaudžiai ir partijai. Ne, šito niekam negalima pamiršti.

Taip, niekam šito nevalia pamiršti. Juo labiau, kad pas mus vadovaujantys postai patikimi tik labiausiai nusipelnusiems liaudies pasiūlymams, pasiūlymams tik geriausiomis politinėmis ir moralinėmis savybėmis žmonėms. Ir tie postai niekam nepritvirtinami amžinai...

Nelengvas, labai nelengvas vadovo darbas, atsakomybė didžiulė. Vadovas irgi žmogus, gali ir jis kartais suklysti. Bet svarbu, kad jis pats sau ir kitiems turėtų drąsos prisipažinti klaidę ir kad taisyti pasitaikiusias klaidas. Ir dar svarbu, labai svarbu vadovo autoritetas. Patirtis, pavyzdžiai rodo, kad grubumas, nesiskaitymas su kolektyvu, išpuikimas, piktnaudžiavimas tarnybne padėtimi iškarto sugriaua vadovo autoritetą. Ir tada koks jis vadovas, praradęs autoritetą savo kolektyvo, žmonių akyse? Tai tik pernelyg daug sau leidžiantis viršininkas, ir šį žodį žmonės tokiais atvejais taria su ironija ir pasipiktinimu.

Vygandas Račkaitis

Redaktorius ST. VINCIONAS

Spaudos prenumeratorių dėmesiui!

Kaip informavo „Sąjunginės spaudos“ Anykščių skyriaus darbuotojai, prenumerata 1981 metams centriniams ir respublikiniams leidiniams priimama iki šių metų spalio 30 d., o rajono laikraščių „Kolektyvinis darbas“ — iki šių metų lapkričio 5 dienos.

Spaudos užsakymus priima „Sąjunginės spaudos“ skyrius, ryšių skyriai, visuomeniniai spaudos platintojai.

Paskubėkime užsiprenumeruoti spaudos leidinius.

„KOLEKTYVINO DARBO“ REDAKCIJA

Skaudžia gyvenimo valanda, netekus brangios namos, nuosirdžiai užtaučia BRONĘ SABULIENE
Bendradarbiai.

JULEI PATUMSIENEI
Gilaus liūdesio valandą, mirus mylimam broliui, nuosirdžiai užuojautą reiškia

Sodininkystės tarybinio ūkio Pagirų piešio fermos darbuotojai ir specialistai

„Gintaro“ kolūkio valdyba ir profsąjunginė organizacija nuosirdžiai užjaučia šeimos narius ir artimuosius, PRANUI DILIUI mirus.

MONIKAI TAMULIENEI
Gilaus liūdesio valandą, mirus mylimam mamyteli, nuosirdžiai užuojautą reiškia
Sodininkystės tarybinio ūkio šodo darbininkai, brigadininkė ir agronomas.

SPORTAS

Paskutiniai bėgikų startai

Rajono miesto ir kaimo gamybinių kolektyvų lengvaatlečiai paskutiniai žiemos metais užbaigė lengvosios atletikos sezoną rudens lengvosios atletikos krosu, kuris nepasizymėjo gausumu. Viena kolektyvų grupė į distanciją greičiausiai kėlė Viešintų apylinkės aš. Vė D. Savičiūtė — 4 m. 04 sek. Antroji finišavo B. Bagdonaitė iš „Ateities“ kolūkio, trečioji — viešintiškė L. Plačenyte.

Miesto kolektyvų tarpe šla distanciją greičiausiai įveikė J. Sarkytė (MSMV). Sekančias dvi prizines vietas užėmė vyno pramonės gamybinio susivienijimo „Anykščių vynos“ dalyvės D. Aukūnaitė ir D. Palietytė.

Vyrai varžėsi 3000 m distancijoje. Nugalėtojas tapo pagal kolektyvų grupes J. Ribauba („Nevėžio“ kol.) ir J. Mačys (MSMV). Paskutiniam lengvaatlečių renginyje nematėme bėgikų iš „Aušros“, „Vienybės“, „Atžalyno“, Levaniškio kolūkių bei kitų kolektyvų, kur dirba etatiniai sporto metodistai.

J. Pajaujis

Rinko Panevėžio spaustuvs Anykščių skyrius. Pergalės 38. Spaudė Ukmergės spaustuvė, J. Janonio 31. Spausdinama rotacine mašina. Indeksas 87282

Išleista antradieniais, ketvirtadieniais

234930 Anykščiai. Sagalovo 29. Telefonai: redaktorius 5-14-74, red pavaduotojo 5-14-46, skelbimų skyriaus ir ats. sekretoriaus 5-12-58, laišku ir žemės ūkio skyrių 5-14-83

«Коллективный труд» («Коллективный труд») — орган Авиакшайского районного комитета КП Литвы и Авиакшайского районного Совета народных депутатов (на литовском языке)

Išleistas pusė „Pravdos“ formato. Tlr. 11.252

Užsak. Nr. 1669